

[Severin Hansen.]

vention, som blev vedtaget i London den 23. Marts 1937, faaet en væsentlig og gavnlig Betydning for Fiskeriet i de internationale Farvande, som Konventionen omfattede.

Den Konvention, som den 5. April 1946 blev undertegnet af 12 Lande, bl. a. ogsaa af Danmark, omfatter, som den højt-ærede Minister for Landbrug og Fiskeri har nævnt, de samme Farvande som den tidligere Konvention, Nordsøen, Nordatlanten, Skagerak og Kattegat med Undtagelse af de Omraader af Østersøen og Bælterne, der ligger Syd og Øst for Linierne, draget fra Hasenøre til Gribens Spids, fra Kors-hage til Spodsbjerg og fra Gilbjerg Hoved til Kullen. Det vil sige, at af danske Farvande er Bælterne og Sundet undtaget.

Med den Overfiskning, som truer Havene, staar det vel de Lande klart, som har tilsluttet sig denne Konvention, at der maa og skal gøres noget effektivt herimod. Mekaniseringen og Teknikken skaber nye Fremskridt, og disse faar ogsaa Indflydelse paa det fremtidige Fiskeri paa de internationale Omraader. Danmark har som Enkeltland ingen Indflydelse ud over sit eget Søterritorium, og man maa derfor hilse denne Konvention velkommen. Det vil være meget afgørende, at de i Konventionen fastsatte Bestemmelser hurtigst muligt træder i Kraft.

Det er sikkert flere af de ærede Medlemmer bekendt, hvorledes det paa dette Omraade gik efter den forrige Verdenskrig. Der var under Krigen blevet en Fiskerigdom, særlig i Nordsøen, som Fiskerne troede aldrig vilde faa Ende, og hvad skete der saa? I Løbet af 2—3 Aar havde man udtyndet denne Fiskebestand til langt under, hvad den var før Krigen. Og hvorledes vil det gaa denne Gang, da Redskaber og Fartøjer er langt mere moderne?

Der er et andet Spørgsmaal, som staar i Forbindelse hermed, nemlig Spørgsmaalet om Afsætningen. Den Hunger, der i Dag hersker i Europa, vil forhaabentlig blive stillet, og da vil Afsætningsproblemet blive det store Spørgsmaal, ikke mindst for Danmarks Vedkommende. Det er et Forhold, man er nødt til at tage i Betragtning, fordi det i højeste Grad berører vort Land og vore Valutaforhold.

Naar man gennemgaar den Konvention, vi her behandler, vil man finde, at Bestemmelserne paa visse Omraader er skærpet i Forhold til Konventionen af 1937. Det gælder saaledes Bestemmelserne om Maskestørrelse for Fiskeredskaber. Selv om 5 mm

i en Maskes Størrelse ikke er ret meget, er der dog Tale om et Fremskridt, men hertil kommer, hvad der jo har Betydning for det danske Fiskeri, at disse Bestemmelser ikke gælder for Redskaber til Fangst af Sild, Makrel, Dybvandshummer o. s. v. Formaalet med en Bestemmelse om mindste Maskestørrelse er jo først og fremmest, at de smaa Fisk eller Yngelen kan undslippe og spare deres Liv. I Konventionens Artikel 8—10, jfr. Bilag II, er der fastsat nogle Mindstemaal paa Fisk, hvilket man efter min Opfattelse maa tillægge den allerstørste Betydning. Der har ogsaa her fundet en Skærpelse Sted, idet Maalene er forhøjet fra det, de var ansat til i Konventionen af 1937. De nordiske Landes Repræsentanter har sat meget stærkt ind paa at faa disse Maal sat saa højt som muligt, og vi kan jo gøre det med god Grund, idet Danmark og Sverige er de Lande, der som Helhed har de højeste Mindstemaal paa Fisk; jeg kan blot nævne en betydelig Fiskeart som Rødspætten, hvor vi har et Mindstemaal paa 260 mm, medens det i Konventionen er fastsat til 250 mm. Gennemgaaende er det saaledes, at de Maal, der er fastsat i Konventionen, ligger betydeligt under de Maal, vi har i Danmark, Sverige og Norge. Og dette Spørgsmaal har ogsaa Betydning paa anden Maade, nemlig med Hensyn til Afsætningen af en god Kvalitetsvare. Nu ved jeg vel, at Rigsdagen ikke kan ændre dette, idet Konventionen er tiltraadt af Danmarks Repræsentanter, men jeg har ønsket paa mit Partis Vegne at gøre et Par Bemærkninger om det, fordi vi kunde ønske disse Maalbestemmelser fastsat til nogenlunde at svare til dem, vi har i den danske Fiskerilovgivning.

Jeg har saa tilbage det sidste Spørgsmaal, der ikke har mindst Interesse for Danmark, og som ogsaa har været behandlet paa Konferencen, nemlig Indskrænkningen af Landenes Fiskerflaader. Man henstiller i Konventionen, at man foreløbig ikke forøger Fiskerflaaden til mere, end den var i 1938, eller end den er nu. Det er en ret svævende Bestemmelse, og fra dansk Side har man heller ikke givet Tilslutning dertil. Danmarks Fiskerflaade er omkring 50 pCt. større i Dag end i 1938, ikke i Antallet af Fartøjer, men i Drægtighed. Ser vi hen til andre Lande, udvider man imidlertid paa det nuværende Tidspunkt Fiskerflaaderne meget stærkt. Det gør man egentlig ogsaa her i Danmark; der ydes ikke Statstilskud eller Statslaan dertil, men man bygger Skibene for privat Regning. Man har her i det